

El relat econòmic de les indústries creatives sota examen

Publicat per [Interacció](#) [1] el 18/07/2018 - 10:14 | Última modificació: 17/08/2026 - 13:49

Aquest article és especialment interessant perquè qüestiona una de les bases del discurs sobre les indústries culturals i creatives: **fins a quin punt té sentit agrupar sota una mateixa categoria activitats culturals, professions creatives i sectors tecnològics molt diferents?** Peter Campbell, Dave O'Brien i Mark Taylor confronten el rendiment econòmic atribuït a les indústries creatives britàniques amb les pràctiques culturals dels professionals que hi treballen. El resultat posa en dubte la coherència d'una categoria que ha tingut una gran influència en les polítiques culturals del Regne Unit.

La crítica parteix de la manera com el Department for Culture, Media and Sport (DCMS) delimita les *Cultural and Creative Industries* (CCI). Bona part del seu aparent dinamisme econòmic depèn de la inclusió del sector de les tecnologies de la informació, especialment de la consultoria informàtica i el desenvolupament de programari empresarial. De fet, l'article mostra que les activitats vinculades a les TIC són el subsector més important de les indústries creatives britàniques en valor afegit, nombre d'empreses i ocupació. Sense aquest component, el creixement de la resta d'indústries creatives s'aproxima molt més al conjunt de l'economia britànica.

Els autors introdueixen aleshores una perspectiva poc habitual: observar les CCI no només com a sectors econòmics, sinó **a partir de les ocupacions i de les pràctiques culturals de les persones que hi treballen**. Mitjançant dades de la *Taking Part Survey* entre 2005/2006 i 2012/2013, amb una mostra agregada de més de 123.000 persones, analitzen l'assistència a divuit tipus d'activitats culturals. L'anàlisi mostra una forta estratificació social de la participació cultural i, sobretot, diferències considerables entre les professions incloses dins les mateixes CCI.

el sector que sosté bona part de l'èxit econòmic atribuït a les indústries creatives no és el que presenta una vinculació cultural més intensa.

Els professionals artístics i literaris, els treballadors dels mitjans de comunicació, els bibliotecaris i arxivers i, en menor mesura, els dissenyadors presenten nivells de consum cultural particularment elevats. En canvi, arquitectes i professionals de les TIC mostren nivells semblants, o fins i tot inferiors, als que correspondrien a persones de la seva mateixa posició social. Les regressions confirmen que aquestes diferències no s'expliquen simplement per l'educació, l'estatus o la classe social: les ocupacions artístiques, literàries i mediàtiques continuen mostrant una vinculació cultural singularment elevada després de controlar aquests factors.

Aquesta constatació porta els autors a defensar una **"rediferenciació" de les indústries culturals i creatives**. La categoria agregada pot resultar funcional per construir un relat de pes econòmic, però oculta estructures laborals, pràctiques culturals i funcions socials molt diferents. L'article adverteix especialment del risc que les arts i la cultura justifiquin el suport públic mitjançant unes xifres de creixement que procedeixen en gran part de sectors informàtics amb els quals comparteixen poc més que la seva inclusió estadística dins les CCI.

Nota de l'editor (2026). Llegit avui, l'article conserva una advertència rellevant per a les polítiques culturals: les categories estadístiques no són instruments neutrals. Agregar sectors pot donar visibilitat i força política a la cultura, alhora que pot desdibuixar precisament les activitats, les condicions laborals i les formes de valor que es volen defensar. El límit de l'estudi també és clar: la seva mesura de participació cultural depèn de les activitats seleccionades per la *Taking Part Survey*, fortament vinculades a les formes culturals reconegudes per la política pública britànica. Els mateixos autors reconeixen aquesta restricció. La seva aportació més sòlida és, per tant, menys la proposta d'una frontera definitiva entre allò cultural i allò creatiu que la demostració que **les decisions sobre què comptem determinen també el relat que podem construir sobre el valor econòmic de la cultura**.

Referència

Campbell, P., O'Brien, D., i Taylor, M. (2018). Cultural engagement and the economic performance of the cultural and creative industries: An occupational critique. *Sociology*. <https://doi.org/10.1177/0038038518772737> [2]

Categories: Publicacions acadèmiques

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: sectors culturals i creatius

Etiquetes: economia de la cultura

Etiquetes: treball cultural i professionals

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: estudis socials de la cultura.

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2018/industries-creatives-examen>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://doi.org/10.1177/0038038518772737>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/7669>